

Kẻ Cô Đơn

Nắng chiều vàng vọt xuyên qua kẽ lá. Rời nghĩa trang, người linh mục già không đi về tu viện mà đưa mắt về hướng ngược lại, nơi khu rừng hoang bên cạnh bờ biển. Ông cất bước rời rạc, chiếc áo thụng rộng thùng thình bay nhẹ nhàng trong gió. Ông đã ngoài bảy mươi, dáng cao gầy, vầng trán cao, đôi mắt sâu thẳm buồn. Những ý nghĩ rời rạc đi qua trong đầu ông, những hình ảnh, nơi chốn, con người xưa và nay lẫn lộn, xen vào nhau, đến rồi đi như trong một cuộn phim chớp và nhiều đoạn. Đôi chân vô định đưa ông đến tảng đá lớn dưới gốc thông già. Ông ngồi xuống tảng đá, tẩn mẩn gỡ từng cọng cỏ gai bám đầy hai ống quần và vạt áo thụng. Ở nơi này, quá năm mươi năm về trước, lần đầu tiên ông hôn bà. Ngày ấy, ông còn là một thanh niên tràn đầy nhựa sống, sôi nổi với bao ước mơ. Họ gặp nhau trong câu lạc bộ sinh viên, lúc ấy ông đang học năm cuối cùng còn bà là cô 'lính mới' vừa nhập học năm đầu tiên. Ông có cảm tình ngay với người con gái có đôi mắt sáng long lanh và nụ cười thật tươi tắn, tinh nghịch. Gặp gỡ, chuyện trò với nhau chỉ vài lần nhưng họ đã thấy gần gũi, thân thiết như quen biết nhau đã lâu. Một ngày nghỉ, họ đưa nhau đi dạo và vô tình lạc đến chốn này. Từ ngày ấy, chốn này đã trở nên nơi hò hẹn của cặp tình nhân. Họ thường ngồi tựa vào nhau bên tảng đá, trò chuyện và lắng nghe tiếng sóng vỗ. Có lần, nàng bảo anh: "Ở đây thích thật, anh nhỉ, em chỉ muốn ở đây mãi thôi." "Ừ," anh nói. "Em biết không, đêm nào trước khi ngủ anh cũng nằm lắng nghe tiếng sóng vỗ, nhiều đêm biển lặng, anh phải áp tai xuống sàn mới nghe thấy." Mơ màng một lúc, nàng bảo anh: "Những người nằm trong nghĩa trang trên kia sướng thật anh nhỉ, quanh năm được nghe thông reo, sóng vỗ. Sau này thế nào mình cũng phải kiếm một chỗ trên ấy." Rồi nàng tiếp, giọng tinh nghịch: "Nhưng em phải đi trước cơ, đi sau chán lắm, để nhường cho anh." "Không đời nào," anh nói. "Em nhỏ tuổi hơn anh, em lại sống quá lành mạnh trong khi anh cà phê, thuốc lá, rượu chè các loại, làm sao em chết trước được?" Anh nói một cách đặc ý. Nàng không chịu. "Biết đâu em bị đau ốm gì đó hay sâu khổ nhiều tổn thọ thì sao?" "Thôi đi, em chỉ nói vớ vẩn." Anh bịt miệng nàng bằng những cái hôn nồng nàn. Rồi họ giúp nhau gỡ những cọng cỏ gai bám đầy quần áo, đầu tóc trước khi ra về. Những lần hò hẹn bên nhau, họ chia sẻ với nhau những dự tính, ước mơ. Anh dự tính sau khi tốt nghiệp sẽ kiếm việc làm ổn định, chờ nàng tốt nghiệp xong sẽ làm lễ cưới. Họ nói với nhau về cuộc sống gia đình, về con cái, về những cuộc du lịch gia đình trong tương lai... Nàng luôn là người đặt ra kế hoạch rất hấp dẫn và anh luôn ưng thuận không điều kiện. Tương lai mở ra trước mặt họ thật tươi sáng, êm đềm. Bỗng một hôm mẹ anh đau nặng. Tuổi già và những căn bệnh lâu năm như hợp lực quật ngã bà cụ. Gia đình anh lo sốt vó, ngoài giờ học, anh túc trực bên giường mẹ, cầu mong bà bình phục. Nhưng sức khoẻ mẹ anh ngày càng suy yếu. Một buổi sáng, mẹ anh cố gượng dậy. Nhìn thấy mẹ có điều gì đó muốn nói, anh đỡ mẹ ngồi ngay ngắn trên giường, lưng tựa vào gối. Sau một lúc khó nhọc, mẹ anh bảo: "Con ơi, mẹ biết mẹ sẽ không còn nhiều thì giờ. Trước khi mẹ mất, mẹ muốn nói với con vài điều. Lặng đi một lúc lâu, bà nói tiếp, mắt nhìn con tha thiết: "Con ơi, trước khi Bố mất, Bố có dặn mẹ dù có thế nào cũng phải cho con biết điều này. Mẹ đã hứa với Bố và chờ dịp nói với con nhưng chưa bao giờ mẹ có thể. Mẹ biết đây sẽ là một cú sốc lớn cho con, nhưng mẹ không thể ra đi mà không thực hiện điều đã hứa với Bố." Anh nuốt nước miếng, cổ họng khô khốc, linh cảm một tai họa gần kề. Mẹ anh nhìn con, ánh mắt buồn bã, xót thương. "Chắc con không ngờ rằng trước kia Bố con là một linh mục. Từ bao nhiêu đời, gia đình nhà nội con có truyền thống mỗi thế hệ đều có con trai làm linh mục. Ông nội của con chỉ có con trai duy nhất là Bố, nên Bố con đã đi tu từ hồi còn niên thiếu. Ngoài ba mươi tuổi, Bố con mới gặp mẹ. Trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng Bố con bỏ nhà thờ lập gia đình với mẹ. Vì lý do này, nhà nội của con từ bỏ Bố và không nhìn nhận gia đình mình. Bố đưa mẹ đến đây lập nghiệp. Bố mẹ đã không dối các con khi bảo rằng ông bà nội mất sớm trước khi các con ra đời và Bố là con trai duy nhất. Nhưng đúng hơn, Bố con còn các chị em gái và đông họ hàng mà mọi người đều xa lánh gia đình mình. Bố không bao giờ nhắc đến điều này nhưng mẹ nghĩ Bố đã khổ sở nhiều, và đến cuối đời Bố dặn mẹ cho con biết. Vì con cũng là con trai duy nhất của Bố Mẹ, Bố mong con tiếp nối truyền thống gia đình Nội. Các chị em gái của con cũng chưa bao giờ biết điều này, mẹ mong con giúp mẹ kể lại." Nói xong, bà thở dốc một cách đau đớn. Anh vội vã đỡ mẹ nằm nghỉ, đầu óc còn hoang mang vì những điều mẹ anh vừa nói. Anh chưa thật sự